

тамъ, че всички излизатъ неблагоприятни. Ни една отъ тѣхъ не може да разбере, че безъ мене е нищо . . .

Брадата щѣла още да приказва, но бабата ѝ побъркала. Свършила преждата си, та станала да вземе друга кжделя.

— Я, пъкъ де съмъ свалила тая, когато съмъ взимала другата отъ раклата.

— Какво думашъ, бре жена? Това не е кжделя. Това е брада.

Но бабата не го и чула. Тя пристегнала брадата на прелцата и запрела. Преде, а нишка не се лови. Па като приплюнчила пръсти, завъртѣла отново. Пакъ сжщо . . . Че какво ще е туй, бе джанъмъ? А брадата писка, та се кжса, но жена ли ще те чуе?

— Нали ти казахъ, бе бабо? Брада е . . .

— Я мълчи тамъ, бре дъртако: ти ще ме учишъ. . . Пръвъ пжтъ преда кълчища . . .

Пакъ трие пръсти, и пакъ нищо не излиза.

И тя снела брадата отъ прелцата и я подпъхнала между разглобенитѣ рамки на прозорчето.

— Ами че туй нѣщо глави кичи, бе бабо . . .

Бабата нищо не му отвърнала. Мълчаливо си взела друга кжделя и запрела . . .

— Отъ едно мѣсто се раждатъ, пъкъ еднакви не излизатъ.

— Сега по-малко духа, а? И дѣдо, протегналъ дланъ къмъ прозораца, погледналъ главата.

Главата се навела и нищо не казала.

Нищо нѣма да кажа и азъ . . .

с

На нивата.

Старостъ — хладна, безнадеждна.

Грижа — давна, бедностъ — трепна . . .

— „Дий, воловци, хайде дий!

Ще починемъ нѣвга ний! . . .

И на васъ е тежко рало,

И на мене — опустѣло!

Ала що да сторимъ? — Дий!

Ще починемъ нѣвга ний!